

РЕШЕНИЕ

№ 4116

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав,** в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **5287** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203–чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на по искова молба рег. № 23448 от 31.10.2011 г. по описа на АССГ, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.1 и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. М. А. от САК, срещу Агенция „Митници“, за присъждане на обезщетение на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди – пропуснати ползи от нереализирана печалба в размер на 495.57 лв., претърпени в периода от 23.05.2008 г. до 02.03.2011 г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното му изплащане и сторените по делото разноски. В съдебно заседание, ищецът редовно уведомен не се явява и не изпраща представител. От страна на процесуалния представител на ищеца е депозирана молба от 21.04.2021г. се иска да се уважи исковата молба по изложените в същата съображения, претендират се сторените по делото разноски – за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък.

Ищцовото дружество претендира, че е претърпяло вредите в резултат на незаконосъобразен административен акт – Решение № 634 от 24.10.2008 г. на Началник на Митница Аерогара – С., с което е определена нова митническа стойност за вноса по ЕАД № Н0029484 от 19.05.2008г. За обезпечаване на вноса митническите служители определили депозит в размер на 1 452.00 лв., който ищецът внесъл, за да

може да освободи стоката. Тъй като не бил съгласен с определения допълнителен размер на вземанията, с молба вх.№26-00-3751/01.08.2008г. ищецът поискал връщане на депозита. Вместо това, било издадено Решение № 634 от 24.10.2008 г., отменено с Решение № 10 от 19.02.2009 г. по административно дело №1898/2009 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 13193 от 05.11.2010г. по административно дело № 5039/2010г. по описа на ВАС, I-во отделение. Вместо да възстановят незабавно след влизане в сила на отмяната задържания депозит, митническите служители сторили това едва на 02.03.2011 г.

В резултат на невъзможността да се разпорежда свободно със сумата от 1 452.00 лв. във връзка с издадения незаконосъобразен административен акт, ищецът претендира имуществена вреда в размер на законно определената лихва. Навежда доводи от съдебна практика на ВАС и ВКС, според която винаги, когато едно лице е лишено незаконосъобразно от правото му да се разпорежда с определена сума (предоставена като обезпечение под формата на депозит), то търпи преки и непосредствени имуществени вреди, чийто минимален размер е съизмерим със законната лихва върху конкретната сума по аргумент от чл. 86 от ЗЗД.

Ответникът – Агенция „Митници“, оспорва иска чрез главен юрисконсулт Ст. А. в писмен отговор от 03.02.2021 г. Поддържа, че не са налице елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Счита, че се касае за хипотетични, нереални и предполагаеми по размер и основание вреди, които не могат да бъдат обезщетени като пропуснати ползи поради липса на сигурност от настъпването им. В съдебно заседание, ответникът редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт А., който моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли предявените иски и да му присъди юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор М., която излага становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 7 от Конституцията на Република България, държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Нормата прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Така извъндоговорната деликтна отговорност на държавата и общините за вреди е уредена в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). По силата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице - чл. 4 от ЗОДОВ. За да възникне правото на обезщетение, е необходимо да бъдат налице следните кумулативни предпоставки: вреда - имуществена (реално причинена или пропусната полза) или морална, незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата (или общината) и пряка и непосредствена причинна връзка, т.е. претендираната вреда да е настъпила от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод

изпълнение на административна дейност.

В конкретния случай не е спорно изпълнението на чл. 204, ал. 1 от АПК с отмененото по съдебен ред на Решение № 634 от 24.10.2008 г. на Началник на Митница „Аерогара С.“. Видно от мотивите на решението, във връзка с вноса по спорната ЕАД № Н0029484 от 19.05.2008 г. на задълженото лице - [фирма] е събран паричен депозит в размер на 1 452.00 лв., постъпил с платежно нареждане от 23.05.2008 г., съответстващ на размера на ДДС върху определената с решението нова митническа стойност на стоките. С т. 3 от диспозитива на Решение № 634 от 24.10.2008 г., ищецът е задължен да заплати публични държавни вземания в размер на 1 451.89 лв. – разлика за доплащане на ДДС. Посочено е, че след влизане в сила на решението депозитът ще бъде усвоен за погасяване на възникналото митническо задължение.

С молба вх. № 26-00-3751 от 01.08.2008 г. до Началник на Митница „Аерогара С.“, [фирма] поискало възстановяване на внесения по ЕАД № Н0029484 от 19.05.2008г. депозит в размер на 1 452.00 лв. Според приложено на л. 36 преводно нареждане депозитът по Решение № 634 от 24.10.2008 г. е възстановен на ищеца на 02.03.2011г. Изложените обстоятелства не са спорни и се установяват от приложеното административно дело № 1898/2009 г. на АССГ. Спорното по делото е дали претендираните от ищеца имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, са настъпили в пряка причинно-следствена връзка с отменения административен акт.

От страна на ответника с отговора по исковата молба е отправено възражение за изтекла погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД. Така отправеното възражение е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД, с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. А, съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а за вземания от непозволено увреждане давността започва да тече от откриването на дееца (чл.114, ал. 3 от ЗЗД). По силата на чл.116, б.“б“ от ЗЗД давността е прекъсната с предявяване на иска на 31.10.2011 г. и оттогава, според чл. 115, б.“ж“ от ЗЗД, давност не тече, доколкото с обезсилването и отмяната на първоинстанционните съдебни актове се продължава висящността на първоначалното съдебно производство съгласно чл. 226, ал. 1 от АПК.

Следователно давността за спорното в случая вземане започва да тече от възстановяване на депозита на 02.03.2011 г., и същата не е изтекла към датата на предявяване на исковата претенция – 31.10.2011 г., респективно същата е спряла да тече по време на съдебния процес, който към настояща дата е все още висящ.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно и отправеното от ответника възражение за съпричиняване на вредите поради наличие на предпоставките на чл. 5 от ЗОДОВ. Съгласно чл. 220 от Закон за митниците /ЗМ/, в действащата към момента на издаване на Решение № 634/24.10.2008 г., изм. ДВ, бр. 30, 2006 г., в сила от 12.07.2006 г. - всяко лице може да обжалва засягащи го решения на митническите органи по реда на Административнопроцесуалния кодекс. При липсата на изрична норма в специалния закон, за съдебното обжалване следователно важи общата разпоредба на чл. 166, ал. 1 от АПК, съгласно която съдебното оспорване на решението е спряло изпълнението. Изпълнително основание е единствено влезлият в сила индивидуален административен акт, какъвто в случая не е налице.

При упражнено право на съдебно оспорване за [фирма] не е било налице законово задължение за внасяне на определените с оспореното решение публични

задължения, поради което съдът счита, че не е налице твърдяното от ответника съпричиняване. Още повече, че депозитът е внесен в по-ранен момент (на 23.05.2008 г.) от датата на постановяване на акта на 24.10.2008 г., поради което ищцовото дружество се е лишило от паричните си средства в момент, в който не са определени допълнителни публични вземания, още по-малко не е бил налице влязъл в сила акт за това.

Настоящият съдебен състав възприема тезата на ищцовото дружество, че освобождаването на стоките по спорната ЕАД № 08BG005102H0029484 от 19.05.2008 г. е било възможно единствено след учредяване на депозит. Това задължение произтича пряко от нормата на чл. 80, ал. 1 от ЗМ (в законовата редакция към датата на осъществения внос), според който когато приемането на митническата декларация поражда митническо задължение, вдигането на стоките, включени в тази декларация, се разрешава само ако митническото задължение е заплатено или обезпечено. Внесеният депозит в пари представлява обезпечение, осигуряващо плащането на митническото задължение (чл. 190 от ЗМ, в относимата редакция). Това предназначение на депозита се установява от вписаното във вноския документ основание чрез посочване на номера на ЕАД. Връзката между учредения депозит и допълнително установените с Решение № 634 от 24.10.2008 г. публични задължения следва от самия текст на акта, с който ищцовото дружество е задължено да заплати публични задължения в размер на 1 452.00 лв., т.е. размерът на събрания депозит и на допълнително установените публични задължения напълно съвпадат, и е постановено усвояване на внесения депозит за погасяване на тези задължения.

Учредяването на обезпечение за задълженията по процесната декларация ЕАД №08BG005102H0029484 от 19.05.2008 г., за стоките по която е определена нова митническа стойност, респ. допълнителни публични задължения, с отмененото Решение № 634 от 24.10.2008 г., обосновава пряко причинно-следствена връзка между отмяната на акта и претендираните имуществени вреди.

В потвърждение на този извод е допълнителното заключение на съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ) от 10.09.2014 г., прието в открито съдебно заседание на 18.09.2014 г. по административно дело № 9503/2011 г. на АССГ (л. 98-134).

Съгласно отговора по задача № 1 от него размерът на депозита е обвързан с определената нова по-висока митническа стойност на стоките, което е сторено въз основа на становище на Отдел „Тарифна политика“ при Митница „Аерогра С.“ след направен анализ на представителна извадка от системата „Т.“. Внасянето на депозита на по-ранна дата от определяне на размера на публичните задължения според новата митническа стойност на стоките, или след датата на освобождаване на стоките, не дискредитира наличието на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между внесения депозит и отменения индивидуален административен акт. Вещото лице е установило, че учредените от [фирма] депозити са усвоени за обезпечаване на възникналите митнически задължения за ДДС и лихви. Поясненията на вещото лице в открито съдебно заседание на 18.09.2014 г., че разликата между декларираната и новата митническа стойност на стоките формира нова данъчна основа за облагане с ДДС, респ. определя митническо задължение за доплащане, което се явява определения размер на депозита, потвърждава именно наличието на този елемент от фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съдът намира за ирелевантен поставеният от ответника въпрос към допълнителна ССЧЕ от 09.10.2014 г., изготвена след проверка на счетоводните сметки

на Митница „Аерогара С.“, че внесените от [фирма] през 2008 г. депозити до тяхното възстановяване през 2010 г. и 2011 г., са останали като депозити. Независимо, дали същите са взети под отчет съгласно чл. 205 от ЗМ (в относимата законова редакция), или са останали счетоводно отразени като депозити, пряката им връзка с допълнително установените публични вземания с Решение № 634 от 24.10.2008 г. е безспорна.

Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ЗМ (в редакцията към момента на възникване на митническите задължения) обезпечението не се освобождава, докато митническото задължение, за което е било представено, не се погаси или може да възникне отново. Обезпечението се освобождава незабавно, след като митническото задължение се погаси или вече не може да възникне. Отмяната на акта има обратно действие, т.е. с обратна сила отпадат разпоредените с него задължения за допълнителни публични вземания, респ. учредения във връзка с тях депозит. С отмяната на акта за задълженото лице възниква право на възстановяване на сумите, внесени във връзка с него, т.е. възстановяване на внесения депозит.

Съгласно легалната дефиниция по чл. 235, пар. 1, б. „а“ от Регламент (ЕИО) № 2913/92 „възстановяване“ е връщане в пълен или частичен размер на заплатените вносни или износни сборове. Възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове се разрешава след подаването на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези сборове. Когато митническите органи установят самостоятелно в този срок някое от обстоятелствата по параграф 1, първа и втора алинея, те пристъпват служебно към възстановяване или опрощаване (чл. 236, пар. 2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92). В конкретния случай, спорът не е относно правото на възстановяване на митническите задължения, доколкото депозитът е възстановен на 02.03.2011 г., а относно основанието и размера на претендираните от ищеца имуществени вреди.

Според настоящия съдебен състав, не е налице отрицателната предпоставка по чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, тъй като специалният закон – Закон за митниците или Регламент (ЕИО) № 2913/92 (приложим към момента на възникване на задължението) не уреждат специален ред за търсене на претендираната обезвреда. Действително, чл. 235 и чл. 236 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 уреждат ред за подаване на молба за възстановяване на митните сборове, а по аргумент на чл. 241 от него, митническите органи следва да постановят решение за възстановяване. В случая, този ред е неприложим, тъй като утежняващият административен акт е отменен по съдебен ред и възникналото от негова отмяна задължение за възстановяване на внесения депозит е изпълнено на 02.03.2011 г. Основанието за обезщетяване на твърдяната имуществена вреда поради неизползване на паричните средства от момента на тяхното внасяне на 23.05.2008 г. до възстановяването им на 02.03.2011 г. е по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. В този смисъл е Решение № 1182 от 24.01.2020 г., постановено по административно дело № 2928/2018 г. на ВАС, III-то отделение, постановено по идентичен случай и между същите страни.

В гражданско-правната материя претендираното обезщетение за пропуснати ползи е уредено в чл. 51, ал. 1 от ЗЗД относно извъндоговорната отговорност и в чл. 82 от ЗЗД касателно договорната отговорност. С Тълкувателно решение (ТР) № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС е дадено разяснение относно обезщетяване на вредите по реда на чл. 82 от ЗЗД. Според него установяването на пропуснатата полза се основава на

предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В практиката на ВКС се приема (напр. в Решение № 67 от 22.04.2013 г. по т.д. № 28/2012 г., Т. К., II Т. О. на ВКС), че макар и постановено по приложението на чл. 82 от ЗЗД, посоченото ТР дава принципен отговор на въпроса за характера на пропуснатите ползи. Според друго Решение № 66 от 14.06.2011 г. по гражданско дело № 1725/2009 г., ГК, IV ГО на ВКС, „пропуснатата полза“ като вид имуществена вреда, настъпила в резултат на непозволено увреждане, се изразява в невъзможността да бъде реализирано определено имущество или парично оценен интерес. Всяко неосъществено увеличаване на имуществото, което е щяло да настъпи със сигурност, ако не би било осуетено от деликта, съставлява именно пропуснатата полза. Такава е както печалбата, която увреденият е можел да получи от изпълнението на договор, осуетен от противоправно поведение на деликвента, така и всяка друга имуществена облага, която със сигурност пострадалият би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило.

В случаите на извъндоговорна отговорност, каквато е отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, „пропуснатите ползи“ са определяеми въз основа на опита и обичаите в практиката - при тях вредата произтича от нереализиране на сигурна възможност за увеличаване на актива на имуществото на кредитора. Сигурна възможност за увеличаване на имуществото ще бъде налице, когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца действително е могла да настъпи положителна промяна. Идентично тълкуване на характера на пропуснатите ползи като вид имуществена вреда е дадено и в практиката на Върховния административен съд, напр. Решение № 5856 от 17.05.2016 г., постановено по административно дело № 5583/2015 г., III отд. на ВАС, според което установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото би се намирало, в случай че незаконосъобразният акт или действие, респективно бездействие, не бе рефлектирал върху него, съпоставено с имуществото към момента на увреждането. Само ако бъде доказано, че единствено по причина на въздействие върху имуществото от страна на незаконосъобразния юридически акт то е могло да бъде увеличено, претенцията може да се приеме за основателна. В Решение № 5624 от 24.04.2014 г. по административно дело № 12662/2013 г., III отд. на ВАС се посочва, че пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, поради което това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В Решение № 1154 от 29.01.2019 г. по административно дело № 1338/2018 г., III отд. на ВАС е прието, че не може да се приеме за доказано, че дружеството със сигурност е щяло да реализира ползите, които твърди, че е пропуснало, които могат да се присъдят като имуществена вреда, само ако имат сигурен характер и са в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен акт.

Визираното тълкуване, отнесено към настоящия случай, налага отговор на въпроса налице ли е имуществена облага, която ищецът със сигурност би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило, т.е. ако не следваше да учреди депозит за обезпечаване на митните сборове по Решение № 634 от 24.10.2008 г.

Според отговора на задача 1 от основната ССЕ (л.135-175) вещото лице е приело счетоводните данни на дружеството за 2008 г. за налични свободни парични средства и реализирана печалба и чрез т.нар. просто тройно правило е определило размер на

евентуалната печалба при евентуално влягане на паричните средства от депозитите в търговската дейност на дружеството от момента на тяхното учредяване до момента на тяхното връщане. Необходимостта от влягане на паричните средства в търговската дейност на дружеството при съобразяване със свободните пазарни условия изключва пряката причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт и претендираната вреда. Тоест, евентуално влягане на сумата от 1 452.00 лв. в търговската дейност на ищеца на 23.05.2008 г., в случай, че с нея не беше учредено спорното обезпечение, няма за свой сигурен и неизбежен резултат получаването на търговска печалба. Последната не притежава изискуемия сигурен характер и не се намира с пряка и непосредствена връзка с незаконосъобразния административен акт, което изключва възможността претендираната обезвреда да се съизмери с пропуснатата полза от нереализирана търговска печалба.

Според задължителното тълкуване, дадено в Решение на СЕС от 18.01.2017 г. по дело C-365/15: „Когато вносни сборове, в това число антидъмпингови мита, се възстановяват, тъй като са били събрани в нарушение на правото на Съюза — което запитващата юрисдикция следва да провери — за държавите членки е налице задължение, произтичащо от правото на Съюза, да заплатят на правните субекти, които имат право на възстановяване, съответните лихви, считано от момента, в който възстановените мита са платени от тези правни субекти. Ето защо размерът на пропуснатите ползи, които подлежат на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, поради техния сигурен характер, представлява лихвата за забава върху депозита от датата на учредяването му до датата на възстановяването на сумата, т.е. от 23.05.2008 г. до 02.03.2011 г., както ищецът правилно е определил исковия си период. Това е така, тъй като ищцовото дружество незаконосъобразно е било лишено от възможността да ползва за определен период от време собствените си средства, понасяйки вреди под формата на пропуснати ползи, съизмерими със законната лихва за забава.

След влизане в сила на съдебното решение, с което е обявена незаконосъобразността на Решение № 634 от 24.10.2008 г., държавата дължи пълно репарирание на понесените вреди, с оглед спазване на принципите на равностойност, ефективност, пропорционалност, както и на правото на собственост, прогласено от чл. 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз (Х.) - ако някой бъде лишен от своята собственост в защита на обществен интерес, дължи му се справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба (цитираното Решение № 1182 от 24.01.2020 г., постановено по административно дело №2928/2018 г. на ВАС, III-то отделение).

Законната лихва върху сумата от 1 452.00 лв. за периода от 23.05.2008 г. до 02.03.2011г. е в размер на 495.57 лв. съобразно изчисленията на т. 49 в задача № 2 на основната ССЧЕ. Именно тази сума следва да се присъди на ищеца, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 31.10.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, каквато законна последица се претендира с исковата молба.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, Съдът осъжда ответника да заплати разносните по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Доколкото първоначалното производство по административно дело № 9503/2011 г. на АССГ продължава да е висящо под № 1654/2020 г. по описа на АССГ, 48-и състав, съдът приема, че разносните за възнаграждение за вещо лице ще бъдат присъдени по него съгласно чл. 226, ал. 3 от АПК. На възлагане в настоящето производство подлежат претендираните разноски в размер на 25 лв. за държавна такса и 300.00 лв. за адвокатско възнаграждение. По аргумент на чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца внесената държавна такса в размер на 25.00 лв. изцяло, а претендираното адвокатско възнаграждение от 300 лв. (което е в минималния размер по чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения) следва да се присъди в пълен размер с оглед цялостното уважаване на исковата претенция в нейния пълен и доказан размер.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и следващите от АПК,

Административен съд София – град,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСЪЖДА по иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Агенция „Митници“ с адрес [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 1 и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. М. А. от САК, обезщетение за имуществени вреди, претърпени в резултат на отменено Решение №634 от 24.10.2008 г. на Началник на Митница „Аерогара – С.“, в размер на 495.57 лв., ведно със законната лихва от 31.10.2011г. до окончателното плащане .

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ от [населено място], [улица] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 1 и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. М. А. на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ сторените в производството разноски в общ размер на 325.00 лв. (триста двадесет и пет лева).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: